predno je nastal nadnaravni svet, ko ni bilo še bogov (v. 7—8). Po preteku dolge dobe so se rodili iz prvih še drugi bogovi, Anšar, Kišar, Anu itd. (v. 11—14).

Kar se tiče stvarjenja ali „rojenja bogov", bíje babilonska pripovedka v obraz sv. pismu, ki uči, da je v začetku Bog (ne bogovi) ustvaril nebo in zemljo, in da je v začetku bila beseda in da je bil Bog beseda. Ali gledé na prvotno tvarino, iz katere je Bog pozneje kakor kak mojster sestavil lepe in dovršene dele vesoljstva, se vjemata babilonski in svetopisemski vir. Klinopisna pripovedka pravi, da je bil čas, ko ni bilo ne neba ne zemlje, da

Ocean prvozačetni je bil njih roditelj,
Morje hrumeče njih mati vesoljna;

takisto uči sv. pismo, da je „v začetku Bog ustvaril nebo in zemljo, zemlja pa da je bila pusta in prazna (klinopis: brez poljan in močevin) in da je tema bila nad brezdnom in da je Duh božji razprostiral se nad vodami" (I Mojz. I, 1—2).

Celó gledé na ime one prve snovi, iz katere so se pozneje razvile stvari, se strinjata čudovito sv. pismo in kaldejska pripovedka. Ono Mummu Tiâmat (v. 4.), katero tolmači Fr. Delitzsch „hrumeče morje", P. Jensen pa „das Chaos, die Meerfluth", ni nič druzega ko hebrejske geneze (I Mojz. I, 2) thehôm in májim, po slovensko „brezdno in vodé".[1])

Mimogredé omenjamo, da spominjajo izrazi asirske pripovedke: „dobe velike so prešle" (v. 11), „dolgi dnevi so morali miniti" (v. 13) (predno je nastopila zopet nova vrsta božjih bitij), zelo na hebrejski jôm t. j. dan, ki znači v sv. pismu kakikrat daljšo, nedoločeno dôbo. Kakor je znano, razlagajo dandanes sedem dnij stvarjenja, o katerih govori Mojzes, sploh kot daljše dobe časa.

Asirsko-babilonska pripovedka o stvarjenju je prav za prav del večjega epa, katerega nazivljejo „boj boga Marduka z boginjo temè Tiâmat". Tiâmat znači Babiloncem hudi princip, poosebljeno zlo, ki nasprotuje dobrim bogovom, hoteč jih uničiti. Sodrugi v tem boju so ji nekateri od nje rojeni bogovi, velikanske strupene kače, besni psi, spake pol človeške in pol ribje ali škorpijonske, grozni viharji, posebno pa jednajst pošastij in njen mož Kingu. Na drugi strani pa stojé bogovi Lahmu-Lahamu, Anšar, Kinšar, Anu, Bel, Ea in Ein sin Marduk (Merodah-Bel) ter sploh vsi „veliki, osodo določujoči bogovi", pred vsem pa bog ognja Gibil in naposled vsi Igige t. j. nebeški duhovi, angeli. Ker je torej na strani dobrih bogov bog ognja, in je Merodah bojujoč se s Tiâmatjo obdan z neznosnim sijajem ter s strelo ubil zlo Tiâmat, dá se iz tega sklepati, da je bil po babilonskem naziranju boj med Merodahom in Tiâmatjo prav za prav boj luči in temè. To nas zopet spominja sv. pisma, ki pravi, da je bila v začetku „temà nad brezdnom", ali pa boja nadangela Mihaela s padlimi angeli, boja neba s peklom.

Ta boj dobrih in zlih bogov nam opisujejo nadrobno in velepesniško naslednje plošče babilonskega epa. II. plošča stavlja Merodaha v zbor bogov, pri katerem on obeta v bran se staviti pošasti Tiâmat ter jo ubiti s tem pogojem, da se zberó bogovi na nekem svetem kraju (upšukuenaku) in mu izročé vodstvo in sodstvo sveta. III. plošča nam pripoveduje, da se je posrečilo bogu Anšarju, dedu Merodahovemu, pregovoriti druge bogove v to ponudbo, ko so ravno pri neki nebeški gostiji čuli, da se bliža pošast

Merôdah-Belov boj s pošastjo Tiâmat.
(Po nekem babilonskem cilindru.)

Tiâmat s svojim groznim spremstvom. Nato poroča IV. plošča z vznesenimi besedami, kako so bogovi izročili Merodahu krono in žezlo z nekim nepremagljivim orožjem vred in kako je šel oboroženi Merodah Tiâmati nasproti ter jo po groznem boju razčesnil na dvoje, njene spremljevalce pa ulovil v svojo vseobsežno mrežo. Babilonski ep riše ta grozni boj tako dramatično, da je vredno podati ga tu v slovenski prestavi.

— — — — — — — — —

Ko Tiâmat to je začula,
Bila je besna, prišla je iz uma.
Zarjove Tiâmat divje in glasno,
90. Da do korena nasrèd se strese jej dno.
Izreče urok, izreče svoj zagovor,
In boja bogovi kličejo svoje k orožju.
Zdaj nastopita Tiâmat in Marduk, bogóv gospodar,
Na boj se vzdigneta ter bližata k bitki.
95. Mrežo razpne zdaj gospod in jo omréži,
Hudi vihar, ki stal je za njim, spusti jej v obraz.

[1]) J. Smith istoveti asirski mummu s hebr. mehûma t. j. zmes, drugi asirijologi pa s hebr. májim = vodé. Tiâmat, ali kakor nekateri pišejo, tihâmat je gotovo hebrejski thehôm (brezdno) ali pa sorodno mu thóhû (pustoba), le da je ta beseda v asirskem ženskega spola.